N. 1220.

Currenda VIII.

A. D. 1878.

N. 1188.

Collectae contra persecutores Ecclesiae et pro Papa atque Psalmus III. „Domine quid multiplicati sunt qui tribulant me" cum orationibus sumantur tam diu donec aliter dispositum fuerit.

Ordinatione Nostra ex 10. Maji 1869. N. 69. praes. excussa in Currenda VII. ex 1869. demandavimus, ut quilibet sacerdos tam saecularis quam regularis in missae sacrificio quando rubricae id permittunt, praeter obligatorias duas collectas contra persecutores Ecclesiae et pro Papa addat collectam de Spiritu Sancto usque ad diem, quo Occumenica Synodus finem habuerit. Sub 30. Octobris 1870. N. praes. 68. ordinavimus, ut non obstante Concilii suspensione omnia in pleno vigore permaneant quoad collectas de Spiritu s. contra persecutores Ecclesiae et pro Papa intra Sacrum Missae sacrificium recitandas. Insuper ordinavimus eadem ordinatione (Curr. XVIII. ex 1870). preces ad statum tribulatum Summi Pontificis accomodatas: Antiphonam „Piotra chowano w ciemnicy i t. d. Psalm III. Panie przecz się rozmnożyli i t. d." quae publice ante supplicationes recitandae aut decantandae erant. In nexu cum ordinationibus laudatis et cum ultima ex 23. Februarii 1878. N. 46. praes. Curr. VI. ex 1878. demandamus, ut collectae contra persecutores Ecclesiae et pro Papa in missae sacrificio quando rubricae id permittunt, a quolibet sacerdote sumantur et preces Psalmi III. etc. ante supplicationes publice decantentur tam diu, donec aliter dispositum fuerit.

E Consistorio Episcopali,
Tarnoviae die 9. Martii 1878.

N. 284.

S. Franciscus Salesius declaratur Dr. Ecclesiae, Officium et Missa de Communi Doctorum assignantur, opera ejus ut aliorum Ecclesiae Doctorum publice praelegi citari et adhiberi permittuntur, et Indulgentiae plenariae festo ejus in Ecclesiis Sanctimonialium Visitationis B. M. V. conceduntur.

In Currenda XXII. ex 1877. publicavimus Decretum Urbis et Orbis a S. Congregatione Rituum approbante SS. D. N. Papa Pio IX. die 19. Julii 1877. editum, quo S. Franciscus Salesius Eppus et Confessor, Universalis Ecclesiae Doctor fuit declaratus.

Eandem decisionem confirmant uberiori modo et solemniori forma explanant Literae Apostolicae SS. D. N. Papae Pii IX. „Dives in misericordia Deus die“ 16. Novemb 1877. sub annulo Piscatoris editae, quibus praeterea ordinantur quaepiam additiones et mutationes tum in Officio et Missa de praefato S. Francisco Salesio, tum etiam in Martyrologio faciendae, et Indulgentiae plenariae die ejusdem Sancti festo ejusque Octava, in Ecclesiis Sanctimonialium Ordinis Visitationis B. V. Mariae lucrandae conceduntur.

Tenor harum Litterrarum Apostolicarum est sequens:

PIUS PP. IX.

Ad perpetuam rei memoriam.

Dives in misericordia Deus, qui Ecclesiae suae in hoc mundo militanti nunquam defuit, ac juxta varias rerum ac temporum vicissitudines opportuna sapienter praesidia subministrat, cum saeculo XVI. christianas gentes in virga furoris sui visitaret, pluresque Europae provincias grassantium late haeresum tenebris obrui permitteret, haud volens, plebem suam repellere, nova sanctorum virorum lumina provide excitavit, quorum splendore collustrati Ecclesiae filii in veritate confirmarentur, ipsique praevaricatores ad illius amorem suaviter reducerentur. E quorum clarissimorum hominum numero Franciscus Salesius Episcopus Genevensis, inclytae sanctitatis exemplar, et verae piaeque doctrinae magister extitit, qui, ne dum voce, sed et scriptis immortalibus insurgentium errorum monstra confodit, fidem asseruit, vitiis eversis mores emendavit, cunctis pervium coelum ostendit. Qua praecellenti sapientia eam laudem assecutus est, qua veteres illos ac praecipuos Ecclesiae Dei Doctores praestitisse sa: mem: Bonifacius VIII. Praedecessor Noster declaravit (Cap. Un. de rel. et ven. Sanctorum in 6.); qui scilicet „per salutaria documenta illustrarunt Ecclesiam, decorarunt virtutibus, et moribus informarunt,“ quosque descripsit „quasi luminosas ardentesque lucernas super candelabrum in Domo Dei positas, errorum tenebris profugatis, totius corpus Ecclesiae, tamquam sidus matutinum“ irradiantes „scripturarum reserantes aenigmata, ac profundis et decoris sermonibus ipsius Ecclesiae, fabricam, veluti gemmis vernantibus“ illustrantes. Hoc sane elogium ad Genevensem Episcopum pertinere, vel eo adhuc vivente, maxime vero post ejus obitum, fama percelebris testata est, et ipsa scriptorum ab eo relictorum singularis eminentia invicto plane argumento demonstrat. Enimvero magno in pretio Francisci doctrinam, dum in vivis ageret, habitam esse, vel ex eo colligere licet, quod e tot strenuis veritatis catholicae defensoribus, qui eo tempore florebant, unum Genevensem Praesulem sa: mem: Clemens VIII. Praedecessor Noster elegerit, quem adire juberet Theodorum Bezam Calvinianae pestis propugnatorem acerrimum, et cum eo solo solum agere, ut, illa ove ad ovile Christi revocata, plures alias reduceret. Quod munus adeo eximie Franciscus, non sine vitae suae periculo, implevit, ut haereticus homo ex merito confutatus veritatem fassus sit, licet ex scelere, arcano Dei judicio, indignus extiterit, qui ad Ecclesiae sinum rediret. Nec minori plane aestimatione sanctum Episcopum gavisum fuisse exinde constat, quoad sa: me: Paulus V.

Praedecessor Noster, dum celebris disceptatio „de Auxiliis" Romae ageretur, sancti hujus Praesulis sententiam ea super re exquiri voluerit, ejusque consilio obsecutus, subtilissimam, ac periculi plenam quaestionem diu acriusque exagitatam, indicto partibus silentio, consopiendam judicaverit. Quin imo, si ipsae epistolae ab eo ad plurimos scriptae considerentur, cuique compertum erit, Franciscum ad instar gravissimorum inter veteres Ecclesiae Patres a compluribus, de iis, quae ad Catholicam fidem explicandam, tuendamque, quaestiones ea de re enucleandas ac vitam ad Christianos mores componendam pertinerent, rogatum saepe fuisse; ipsumque, multa persecutum copiosissime ac docte, apud Romanos Pontifices, apud Principes, apud magistratus, apud sacerdotes cooperatores suos in sacro ministerio, adeo valuisse, et ejus studio, hortationibus, monitis, consilia saepe inita fuerint, quibus regiones ab haeretica lue purgarentur, Catholicus cultus restitueretur, religio amplificaretur. Haec praecellentis doctrinae opinio post illius obitum imminuta non est, imo vehementer aucta; virique ex omni ordine clarissimi, ipsique Summi Pontifices, eminentem illius scientiam magnis laudibus extulerunt. Equidem sa: me: Alexander VII. in Bulla Canonizationis, (XIII. Kalendas Maias MDCLXV). Franciscum Salesium, doctrina celebrem, sanctitate admirabilem praedicavit, aetatique suae contra haereses medicamen. praesidiumque: ita ut scriptorum illius documentis irrigata populorum ac virorum nobilium pectora affluentem evangelicae vitae messem peperisse affirmet. Quibus plane congruit, quod in consistoriali allocutione ante Canonizationem habita, complexus est. Salesium scilicet „docendo omnes, tum doctrinae salubris verbo, tum vitae innocentis exemplo" multa in Ecclesiae bonum praestitisse, ejusque adhuc magnam partem superesse „ope monitorum, et evangelicae disciplinae documentorum quae libris consignata, fidelium manibus terebantur". Nec ab his aliena sunt, quae in literis datis ad Moniales Visitationis Monasterii Anneciensis V. Kalendas Augusti An: MDCLXVI aiebat, virtutem nimirum, ac sapientiam illius „Christianum Orbem universum late perfundere"; inclyta ejus promerita „doctrinamque plane divinam" se admiratum. eum elegisse, quem „praecipuum vitae ducem, ac magistrum sequeretur". Quod quidem magisterium sa: mem: Clementi IX. Praedecessori Nostro ejusmodi visum est, ut et antequam Pontifex esset, de Salesio asseruerit „praeclarissimis voluminibus pium quodammodo armamentarium animarum beneficio condidisse", et Pontificatum adeptus antiphonam in illius honorem probaverit. in ea verba: „Replevit Sanctum Franciscum Dominus Spiritu intelligentiae et ipse fluenta doctrinae ministravit populo Dei". Suis vero antecessoribus concinens Benedictus XIV. sa: mem: libros Genevensis Praesulis scientia divinitus acquisita scriptos affirmare non dubitavit. illius auctoritate usus difficiles quaestiones solvit. „sapientissimum animarum rectorem" appellavit. (Const. „Pastoralis curae" V. Augusti MDCCXLI.) Itaque mirandum minime est plurimos qui ingenii, ac doctrinae laude florerent, academiarum doctores, oratores summos, jurisconsultos, theologos insignes, et vel ipsos principes virum hunc vere magnum ac doctissimum ad haec usque tempora praedicasse: multos vero, ut magistrum, fuisse secutos, atque ex ejus libris plura in sua scripta derivasse. Porro haec universalis persuasio, de excellenti Salesii scientia, ex qua-

litate ipsa doctrinae ipsius exoritur, quae nimirum in sublimi sanctitatis culmine ita in eo supereminet, ut Doctoris Ecclesiae tota propria sit, virumque hunc inter praecipuos magistros sponsae suae a Christo Domino datos, accensendum suadeat. Quamvis enim Sanctos Doctores, qui primis Ecclesiae saeculis floruerunt, antiquitas ipsa spectatos faciat, latinique aut graeci sermonis, quo libros ediderunt, in iis ornamentum accedat, id tamen potissimum, ac plane necessarium (quod supra monuimus) huic magisterio est, ut in scriptis diffusa ultra communem modum doctrina coelestis appareat, quae argumentorum copia, et varietate, splendoribus veluti circumamicta, totum Ecclesiae corpus nova luce perfundat, sitque fidelibus in salutem. Haec itaque laudum praeconia Genevensis Episcopi libris apprime conveniunt. Sive enim quae de rebus asceticis ad christianam vitam sancte, pieque ducendam, sive quae de controversiis ad finem tuendam, et haereticos refutandos, sive quae de divini verbi praedicatione scripsit considerentur, nemo est qui non videat, quanta per sanctissimum virum emolumenta sint in Catholicum populum invecta. Equidem duodecim libris insignem, atque incomparabilem tractatum „de amore dei“ docte, subtiliter, dilucideque complexus est, qui tot praecones de suavitate sui auctoris habet, quot lectores. Maxime autem vivis coloribus virtutem, alio opere, quod „Philothea“ inscribitur, pinxit; ac prava sternens in directa et aspera in vias planas, universis Christifidelibus iter ad eam ita facile commonstravit, ut vera exinde pietas lucem suam ibique effunderet, viam sibi ad Regum solia, ad Ducum tentoria, ad judiciorum forum, telonia, officinas, et ipsa oppidula pastorum aperiret. Enimvero iis scriptis ex sacra doctrina summa scientiae sanctorum principia eruit, et ita enucleat, ut insigne ipsius privilegium plane visum sit, quod ad omnes fidelium conditiones sapienter, leniterque eamdem accomodare noverit. Huc accedunt tractatus de rebus ad magisterium pietatis spectantibus, ipsaeque constitutiones, sapientia, discretione, ac suavitate conspicuae, quas pro Sanctimonialibus Ordinis Visitationis Beatae Mariae ab eo constituti scripsit. Uberrimam etiam rei asceticae segetem epistolae ipsius ad plurimos datae suppeditant, in quibus illud plane mirabile est, quod Spiritu Dei plenus, et ad ipsum suavitatis auctorem accedens, devoti cultus erga Sacratissimum Cor Jesu semina miserit, quem in hac nostra temporum acerbitate maximo pietatis incremento mirifice propagatum, summa cum animi Nostri exultatione conspicimus. Nec praetereundum est, in his lucubrationibus, ac praesertim in interpretatione Cantici Canticorum, plura scripturarum aenigmata, quae ad morales, et anagogicos sensus pertinent, reserari, enodari difficultates, obscura nova luce perfundi, quibus licet inferre, Deum, coelestis sui irrigui gratia influente, sancto huic viro sensum aperuisse, ut intelligeret scripturas, easque pervias doctis indoctisque redderet. Porro ad retundendam haereticorum sui temporis pervicaciam, confirmandosque Catholicos, non minus feliciter, ac de asceticis rebus „Controversiarum“ librum in quo plena Catholicae fidei demonstratio est, aliosque tractatus, concionesque de veritatibus fidei, itemque „Vexillum Crucis“ conscripsit, quibus adeo strenue pro Ecclesiæ causa certavit, ut innumeram perditorum hominum multitudinem ad ejus sinum reduxerit, fidem in tota Caballiacensium provincia longe lateque restituerit. Imprimis auctoritatem

hujus Apostolicae Sedis, ac Romani Pontificis Beati Petri successoris propugnavit, ac ipsius Primatus vim ac rationem, ea perspicuitate explicavit, ut Vaticani Oecumenici Concilii definitionibus feliciter praeluserit. Certe, quae de infallibilitate Romani Pontificis in quadragesimo sermone „Controversiarum“ asserit, cujus authographum, dum in Concilio res ageretur, detectum est, ejusmodi sunt, quae nonnullos Patres tunc ea super re adhuc ancipites, ad definitionem decernendam, veluti manu duxerint.

Ex tanto Sancti Praesulis in Ecclesiam amore, et ejus defendendae studio, ea ratio enata est, quam in Divini verbi praeconio adhibuit, sive ad Christianam plebem in elementis fidei erudiendam sive ad mores doctiorum informandos, sive ad fideles omnes ad perfectionis culmen deducendos. Etenim se debitorem agnoscens sapientibus et insipientibus, omnibus omnia factus, simplices et agrestes homines in simplicitate sermonis docere curavit, inter sapientes vero locutus est sapientiam. Qua super re, et prudentissima praecepta tradidit, idque assecutus est, ut sacrae eloquentiae dignitas temporum vitio collapsa ad antiquum splendorem proposito Sanctorum Patrum exemplo revocaretur, atque ii disertissimi oratores ex hac schola prodierint, a quibus uberrimi fructus in universam Ecclesiam redundarunt. Itaque sacrae eloquentiae instaurator ac magister ab omnibus habitus est. Denique coelestis ejus doctrina, veluti aquae vivae flumen, irrigando Ecclesiae agro, adeo utiliter populo Dei fluxit ad salutem, ut verissima appareant, quae sa: mem: Clemens VIII. Praedecessor Noster, Salesio, cum ad Episcopalem dignitatem eveheretur, veluti divinans dixerat, iis proverbiorum verbis adhibitis: „Vade fili, et bibe aquam de cisterna tua, et fluenta putei tui; deriventur fontes tui foras, et in plateis aquas tuas divide“. Has itaque salutis aquas haurientes cum gaudio fideles, eminentem Genevensis Episcopi scientiam suspexerunt, eumque magisterio Ecclesiae dignum ad haec usque tempora existimarunt. Enimvero his causis adducti, plurimi ex Vaticani Concilii Patribus, Nos, enixis votis, communi voce rogarunt, ut Sanctum Franciscum Salesium Doctoris titulo decoraremus. Quae quidem vota, et Sanctae Ecclesiae Romanae Cardinales, et plures ex toto orbe Antistites, ingeminarunt; iis vero plura Canonicorum Collegia, magnorum Lycaeorum Doctores, scientiarum academiae, augusti Principes, ac nobiles proceres ingens denique fidelium multitudo suis supplicationibus accesserunt. Nos itaque tot tantisque precibus obsecundare lubenti animo volentes, gravissimum negotium, ut moris est, Congregationi Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Ecclesiae Romanae Cardinalium sacris Ritibus tuendis praepositorum examinandum remisimus. Jamvero dicta Venerabilium Fratrum Nostrorum Congregatio in ordinariis comitiis ad Nostras Vaticanas aedes die VII. Julii labentis anni habitis, audita relatione Venerabilis Fratris Nostri Cardinalis Alojsii Bilio Episcopi Sabinensis, ejusque Sacrae Congregationis tunc Praefecti, et causae Ponentis, mature perpensis animadversionibus Laurentii Salvati Sanctae Fidei Promotoris, nec non Patroni causae responsis post accuratissimum examen, unanimi consensu rescribendum censuit: „Consulendum Sanctissimo pro concessione, seu declaratione, et extensione ad Universam Ecclesiam tituli Doctoris in honorem Sancti Francisci de Sales, cum officio et Missa de communi Doctorum Pontificum

recitanda, oratione propria et lectionibus secundi nocturni". Quod Rescriptum Nos, edito generali Decreto Urbis et Orbis die XIX. mensis et anni ejusdem, approbavimus. Item novis porrectis precibus, ut aliqua additio fieret, tum in Martyrologio Romano, tum in sexta lectione in festo S. Francisci Salesii, utque concessiones omnes hac super re factae Nostris Literis Apostolicis in forma Brevis confirmarentur; eadem Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Ecclesiae Romanae Cardinalium Congregatio, in ordinariis Comitiis de XV. Septembris anni ejusdem habitis, rescripsit: „Pro gratia, ac supplicandum Sanctissimo pro expeditione Brevis". Addi vero censuerunt ad elogium Martyrologii Romani post verba „Annesium translatum fuit" haec alia „Quem Pius IX. ex Sacrorum Rituum Congregationis consulto universalis Ecclesiae Doctorem declaravit"; ad lectionem vero sextam post verba „Vigesima nona Januarii" adjungi sequentia „et a Summo Pontifice Pio IX. ex Sacrorum Rituum Congregationis consulto, universalis Ecclesiae Doctor fuit declaratus". Et hoc quoque Rescriptum memoratae Congregationis die XX. dicti mensis, et anni, ratum habuimus et confirmavimus, atque ut super concessionibus omnibus, hac de re factis, Apostolicae Literae expedirentur, mandavimus. Quae cum ita sint, supradictorum Sanctae Ecclesiae Romanae Cardinalium, Antistitum, Collegiorum, Academiarum, ac fidelium votis obsecuti, deque consilio memoratae Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Ecclesiae Romanae Cardinalium Congregationis sacris Ritibus cognoscendis praepositae, Auctoritate Nostra Apostolica, tenore praesentium, titulum Doctoris in honores Sancti Francisci Salesii Genevensis Episcopi ac Ordinis Sanctimonialium Beatae Mariae V. Visitationis Institutoris confirmamus, seu, quatenus opus sit; denuo ei tribuimus, impertimus, ita ut in universali Catholica Ecclesia, semper ipse Doctor habeatur, atque in die festo anniversario, tum a saeculari, tum a regulari Clero, celebrando Officium et Missam juxta memoratum sacrorum Rituum Congregationis Decretum fiat. Praeterea ejusdem Doctoris libros, commentaria, opera denique omnia, ut aliorum Ecclesiae Doctorum, non modo privatim, sed et publice in Gymnasiis, Academiis, Scholis, Collegiis, lectionibus, disputationibus, interpretationibus, concionibus aliisque ecclesiasticis studiis, christianisque exercitationibus, citari, proferri, et prout res postulaverit adhiberi decernimus. Ut vero fidelium pietati in hujus Doctoris die festo rite colendo, ejusque ope imploranda, excitamenta adiiciantur, de Omnipotentis Dei misericordia, ac Beatorum Petri et Pauli Apostolorum ejus auctoritate confisi, omnibus, et singulis utriusque sexus Christi fidelibus, qui die festo ejusdem Sancti Doctoris, aut uno ex septem diebus continuis immediate subsequentibus, uniuscujusque Christifidelis arbitrio sibi deligendo, vere poenitentes et confessi, Sanctissimam Eucharistiam sumpserint, et quamlibet ex Ecclesiis Sanctimonialium Visitationis Beatae Mariae Virginis devote visitaverint, ibique pro Christianorum Principum concordia, haeresum extirpatione, peccatorum conversione, et Sanctae Matris Ecclesiae exaltatione, pias ad Deum preces effuderint, plenariam omnium peccatorum suorum Indulgentiam et remissionem misericorditer in Domino concedimus. Quapropter universis venerabilibus Fratribus Patriarchis, Primatibus, Archiepiscopis, Episcopis, et dilectis filiis aliarum Ecclesiarum Praelatis, per Universum terrarum

Orbem constitutis, per praesentes mandamus, ut quae superius sancita sunt, in suis Provinciis Civitatibus, Ecclesiis, et Dioecesibus solemniter publicari, et ab omnibus personis Ecclesiasticis saecularibus, et quorumvis ordinum regularibus, ubique locorum et gentium, inviolabiliter et perpetuo observari procurent. Haec praecipimus, et mandamus, non obstantibus Apostolicis, ac in Oecumenicis, Provincialibus, et Synodalibus Conciliis editis generalibus vel specialibus constitutionibus, et ordinationibus, ceterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem, ut praesentium Literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, et sigillo personae in Ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides adhibeatur, quae adhiberetur ipsis praesentibus, si fuerint exhibitae, vel ostensae.

Datum Romae apud Sanctum Petrum sub annulo Piscatoris die XVI. Novembris MDCCCLXXVII. Pontificatus Nostri anno Trigesimosecundo.

F. Card. Asquinius.

Mutationes vero et additiones in Officio et Missa, nec non in Martyrologio Romano jam quidem in superioribus Litteris indicantur; accuratius autem expositae sunt in separata pagella, per Sacram Rituum Congregationem edita, Nobisque pariter communicata. Sunt vero sequentes:

Ad Breviarium. *Antiphona ad Magnificat in utrisque Vesperis:* „O Doctor optime, Ecclesiae sanctae lumen, beate Francisce, divinae legis amator, deprecare pro nobis Filium Dei".

Lectiones primi Nocturni: „Sapientiam" ut in Communi Doctorum.

In secundo Nocturno ad VI. Lectionem post verba: „vigesima nona Januarii" addantur haec alia: „et a Summo Pontifice Pio Nono ex Sacrorum Rituum Congregationis consulto, universalis Ecclesiae Doctor fuit declaratus".

Lectiones tertii Nocturni de Communi Doctorum primo loco: Homilia S. Augustini Episcopi „Ostendit Dominus" in Evangelium „Vos estis sal terrae". *Resp. VIII* „In medio Ecclesiae" ut in Communi Doctorum.

Ad Missale. Missa „In medio Ecclesiae" de Doctoribus, cum Oratione tantum propria, ut in Missali Romano hac die, et dicitur „Credo".

Ad Martyrologium Romanum V. Kalendas Januarii (seu die 28 Decembris.) In Elogio S. Francisci Salesii post verba: „Annesium traslatum fuit" addantur sequentia: „quem Pius Nonus, ex Sacrorum Rituum Congregationis consulto, universalis Ecclesiae Doctorem declaravit".

Quae omnia, ut memoriae consulatur, statim concernentibus in locis Breviarii, Missalis et Martyrologii adnotanda sunt.

E Consistorio Episcopali,
Tarnoviae die 21. Januarii 1878.

L. 1189.

Uwolnienie od podatku wyrównawającego spadkowemu (Ekwiwalentu.)

Według ustawy podatkowéj z dnia 13. Grudnia 1862. Tarif P. 106 B. e. Nota 2. e) tylko ci beneficyaci byli uwolnieni od płacenia podatku Ekwiwalentu, których dochód czysty nie przenosił kwoty 315 złr. w. a. Według §. 1. prawa z dnia 15. Lutego 1877. (D. Praw P. N. 68.) które prawo od roku 1878. w życie wchodzi, uwolnieni są od płacenia ekwiwalentu ci beneficyaci, których dochody sumy 500 złr. w. a. nie przekraczają. Rozporządzenie to brzmi w tekscie oryginalnym jak następuje:

Gesetz vom 15. Februar 1877.
R. G. B. N. 98.

betreffend die Abänderung der Anmerkung 2. e. zur Tarifpost 106. B. e. des Gebührengesetzes vom 13. Dezember 1862. (R. G. B. N. 89.)

Mit Zustimmung der beiden Häuser des Reichsrathes finde Ich in Abänderung der Anmerkung 2. e. zur Tarifpost 106. B. e. des Gesetzes vom 13. Dezember 1862. (R. G. Bl. N. 89.) anzuordnen wie folgt:

§. 1. Inhaber jener Benefizien, deren reines Einkommen jährlich 500 fl. ö. W. nicht übersteigt, sind von der Entrichtung des Gebührenäquivalentes persönlich befreit; liegt jedoch die Ergänzung der Congrua einem Fonde ob, so ist das Äquivalent von diesem Fonde zu entrichten.

§. 2. Mit dem Vollzuge dieses Gesetzes ist Mein Finanzminister beauftragt.

Wien am 15. Februar 1877.

Franz Josef, m. p. **Auersperg,** m. p. **Pretis,** m. p.

Rozporządzenie to udziela się Przewielebnemu Duchowieństwu do wiadomości i użytku, z tém nadmienieniem, że w r. 1880. nastąpi na następny dziesiątek od 1881 — 1890. nowy wymiar ekwiwalentu.

Z Biskupiego Konsystorza,
w Tarnowie dnia 9. Marca 1878.

E Consistorio Episcopali,
Tarnoviae, die 18. Martii 1878.

JOSEPHUS ALOJSIUS,

EPISCOPUS TARNOVIENSIS.

Tarnoviae 1878. Typis A. Rusinowski, Typographi ad honores Episcopalis, Impensis Consistorii.